

Зашто Срби требају писати ћирилицом?

06 јануар 2015 Слободан Кавезир

Треба ли ћутати и мирно посматрати како српска садо-мазохистичка петоклонашка „интелектуална елита“ вулгарно пориче писмо српског језика којим говори? Заговарајући двоазбучје не само да уносе збрку у нешто што је кристално јасно (да је српско писмо ћирилица), већ том збрком намеравају ћирилицу сасвим потиснути и „протерати“ из српског језика. Зашто? Одговор је једноставан! Да заборавимо ко смо и шта смо и да постанемо оно што нисмо и никако не можемо бити. Аустроугарска монархија и НДХ су прибегавале забрани ћирилице, док „Четврти Рајх“ ради много суптилније. Покушавају нас убедити у то да је ћирилица старомодна и непрактична и да се с њом, као ни са православљем, „не може у Европу“.

Наравно, да не треба ћутати! И не само да не треба ћутати, него треба подвикнути и раскринкати намере белосветских монструма који довршавају оно што су давно започели, затирући преко наше одрођене браће све што је српско и православно. Требамо оштрирати пера да наши потомци не би морали оштрирати мачеве за ослобођење земље од туђина. Кад нас се већ преци стиде, да нас бар потомци не проклињу! Постоји стотину разлога због којих би Срби требали писати ћирилицом, а не латиницом, што не значи да је не требају знати, али је никако не требају сматрати својим писмом.

Набројаћу их само неколико:

Многи се позивају на закон, тврдећи да се ћирилица и латиница могу равноправно користити у формалним и неформалним документима што није тачно. Фактички је тако, али је протууставно. Члан 10. Устава Републике Србије који се односи на језик и писмо гласи: „У Републици Србији у службеној употреби су српски језик и ћирилично писмо. Службена употреба других језика и писама уређује се законом, на основу Устава“. Срби су се сувише везали за Југославију, тако да од њене помрчине, још увек, не виде ни ко су, ни шта су, те крше Устав, чак и на своју штету. Често се догађа да грађани, па чак и државни службеници ћирилични формулар попуне латиничним словима.

Латиница може, из којекаквих политичких разлога, бити опет проглашена званичним писмом, али суштински није, никад ни неће постати део српске културе и традиције. Традиција се не проглашава законом, она се ствара столећима и старија је од било каквог овоземаљског закона. Сва писана дела у српском народу настала до стварања Југославије писана су ћирилицом без обзира на место настанка. Народ који напусти свој језик и писмо, веру, културу и традицију престаје постојати и „претапа“ се у неки други народ. Традиција није правна ствар, а право је често усмерено против традиције. Закони би се требали равнати по традицији, а не обрнуто.

За време турске владавине, пуних петсто година, по ондашњим законима у свим „формалним и неформалним документима“ писало се арапским писмом, па оно опет није постало део српске традиције. Нису га прихватили чак ни Срби који су прешли на ислам, иако су постали заклето непријатељи својих сународника. Касније је и Турцима наметнута латиница, премда с њом немају никакве везе, као ни ми.

На простору Евроазије постоје три основна културна круга: римокатолички у којем се пише латиницом, арапско-исламски у којем се пише арапским писмом и византијско-православни у којем се пише ћирилицом. Свако преплитање ових културних кругова је протуприродно, неодрживо и значајно нарушава идентитет.

Писмо које се пише на просторима бивше Југославије није права латиница и није „универзална“ као што се тврди, већ абецеда, гајевица настала у доба „Илирског покрета“, од праве латинице разликује се по много чему, а њена главна историјска улога је била и остала да друге народе са ових простора (најчешће Србе) „претапа“ у Хрвате, тада народ у изумирању, што се показало као врло успешно до данашњих дана.

Сву српску књижевност насталу у Хрватској и Босни која је писана латиницом, у Западној Европи сматрају хрватском књижевношћу, искључиво због писма којим је писана. Какве ли преваре за наивне Србе! Горких ли плодова југословенства!

Не желим никога убеђивати у то, колико је важно да припадници српског народа који држе до свог језика, писма, вере, културе и традиције пишу ћирилицом, али ћу уместо тога поставити једно питање на које не очекујем одговор. Нека свако одговори себи и својој савести.

Знате ли и један језик на планети Земљи, осим српског, који има (или је некад имао) два званична, или незванична писма и који је то језик?

У Шиду, 06. јануара 2014.г.

Слободан Каназир (сликар, новинар и песник)